

XI. kötet.

Budapest, 1896. január 26-án.

4. szám.

Uj szó.

Lelkész (a sírnál az egyházfihoz sugva). A szentelt vizet!
 Egyházfi. Nincs.
 Lelkész. Mi az? — Kiöntötted talán?
 Egyházfi. Nem, hanem az uton szentelt — jég lett belőle.

A jó fa.

A. Az éjjel felakasztotta magát anyósom a házam előtt levő almafára...
 B. Ugyan, kérlek, nem adhatnál nekem arról a fáról egy oltó galyat?

Szülők.

Egy fia van pénzes úrnak,
 Azt is zokon veszi:
 Azt mondván, a gyereklárma
 Idegessé teszi.
 Panaszodik érte szörnyen,
 Sok a baja néki,
 Ha sirást hall, nagy mérgében
 Ritka haját tépi.
 Nem törődik gyermekével,
 A nyárt alig várja,
 Hogy fürdőbe elmehessen
 Hidegviz kurára.
 A szegénynek jobb a szive,
 Nem bántja a lárma;
 Pedig vásott gyermekének
 Nem egy — öt a száma.

Mátray Jenő.

Naiv kérdés.

— Van-e olyan naiv leány, a ki annyira naiv, hogy még azt se tudja, mennyire naiv?

Az ősi kurián, a faluvégen, úgy tekintett szét az öreg kastély magasra nyult fejével (hej, de megőszült szegény; alig látszik már a zöld mohától büszke kupolája), mint egy világító torony a végtelennek látszó tenger közepén. Ez adott irányt az eltévedt utasnak, a ki ezt meglátta forgó vitorláival, annak az öröm folyt szét az arcán s szemeiben a boldogság fénye lobbant fel. Itt megpihenhetett az utas — ha ugyan pihenésnek lehet nevezni azt a régi magyar vendégszeretetet, a mely a pajzánságig víg volt — és elpanaszolhatta ügyes-bajos dolgát, a miért a Guberniumhoz kellett mennie Kolozsvárra.

Egy ilyen áldott vén kastély volt a Szilágyságban, valahol a Kraszna partján. Nem mondom meg a helység nevét, mert mindenki megtudná, hogy kiről beszélek s aztán el kellene mondanom a kastély történetét is, a mely pedig nagyon szomorú.

Szép zeneszóval kezdődnek ez a történet s a végén bele zavarna a — dob. (Hogy ezt az átkos portékát még a zenébe is be kellett csempészni!)

Hagyjuk is el, úgy sem tartozik az én históriám keretébe s kezdjünk bele ott, a hol még édes a mese...

A nagy jegenyék hosszú sorai szelid ivekben kanyarogtak a kastély jól gondozott utai mellett; apró moogyorófa bokrok vonultak tojásdad csoportokban a park körül s itt-ott kábitó illatot leheltek a vén akácok, melyeknek ágai olyan büszkén hajolnak a karsú veranda fölé, mintha multjokkal dicsekednének. (Az öregebbek látták Rákóczit s hallották azt a bús nótát, mely ma is felsír olykor-olykor a magyar dalban!)

E kastélyban lakott D... y L. bátyámuram, a kinek egyetlen hibája csak az volt, hogy sohasem házasodott meg... Bizony pedig, ez elég nagy hiba egy magyar embertől!

Hanem azért sohasem volt ő egyedül. Mindennap be-robogott portájára két-három koci és beállított poros ruhában egy-egy vándor, mintha csak vendégfogadóba mentek volna... Ott aztán volt széna, abrak a lovaknak; bor, dal a vendégeknek annyi, a mennyi kellett — sőt annál is több. (Úgy adták azt fűnek-fának, mint ma a — képviselői mandátumot!)

Egyszer (a hatvanas években) megesett az a különös dolog D. bátyánkon, hogy portájára még csak egy szuplikáns diák se vetődött be. Ki sem nyilott egész nap az ajtó, a czimeres kapu és a házórző komondoroknak még annyi dolguk sem akadt, hogy egyet-kettőt vakkintsanak. Ott gunyasztottak egész nap a szekérszínben s csak olykor kullogtak el az udvar utcza felől való kerítéséig, hogy kitekintsenek: vajjon nem jár-e oda künn valami toprongyos német, a kit megszólítsanak bevett szokás szerint — móresből... Még ők is tudták, hogy mi fájta akkor nekünk!... De mivel senkit se láttak az utcán, újra visszamentek szomoruan a szalmaágyra s aludtak tovább...

Már delet mutatott a nagy jegenyefa árnyéka, a mely épen tizenkét órakor érte el a kastély lépcsőzetét, végig nyújtózva rajta, mint az a másik hosszú sötét árnyék, a mely a nemzet testére vetette magát.

Az ősi hajlékban egyedül ült D. bátyánk, a jó öreg. Öblös tajtékipipáját jó magyardohánnyal töltötte meg, rágyújtott s a pajkosan gomolygó füstkarikákat fujdogálta a szoba egyik szögletéből a másikba...

Csinos szobaleány, hamis szakácsné sürgött-forgott az asztal körül.

— Nagycsás úr kérem, csak egy személyre teritsek? — kérdezé a nyalka szobacziczus, a ki nem volt ahhoz szokva, hogy az öreg úr vendég nélkül ebédeljen.

— Hát galambom, újra elfeledted, hogy én sohasem szoktam egyedül ebédelni? — felelt a morfondirozó öreg.

— De nagycsás úr instálom, most nincs vendég.

— Majd az is lesz!...

A szobalány szó nélkül megterítette a kerek diófa asztalt. Patyolat abroszt húzott szét rajta s ragyogó fehér porcellán tányérokka rakta körül. A csatlóst tele hozta arany színű ó-borral s metszett poharakat tett minden tányér mellé.

— Nagyságos úr, találhatom a levest? — kérdezé most a rózsaszínű szakácsné s fejét bedugván az ajtónyíláson, mosolyogva várta a feleletet.

— Hát édes tubám, kinek a jóféle ördögnek találnál?

— A nagyságos úrnak.

— Ugyan mikor láttál te engemet egyedül ebédelni?

— Nem láttam biz' én, de már szeretném látni!

— No, fiaeskám, ha azt el akarod érni, akkor kár is volt születned. — Ezzel kinézett az ablakon: nem porzik-e valahol az utcza?

A falu csöndes volt, csak olykor hallatszott egy-egy kutyaugatás. A lombos farkú Duna is bele zavart a csöndbe; tompa hangon vakkintott néhányat.

— Ahá! Itt van már; megérkezett. Julesa leányom találj egymásután!... Már csak kimegyek elébe a jó léleknek, nehogy megtánczoltassák ezek a szelid vadak; mert nem ismerik ám a tréfát.

Az udvaron fürkészve nézett széjjel s észre vette, hogy a Duna egy a porta fölött átrepülő sasra ugatott.

— Szamár, — kiáltott a báméskodó kutyára, — mit ugatod? nem látod, hogy csak egy feje van! — S újra bement üres szobájába.

— Julesa lelkem, vidd ki a levest a melegre; mert még nincs dél.

A nyalka szakácsné kissé duzzogva vitte a konyhára a levesestálat s bármilyen olyadékonnyan tekintett rá az öreg úr, nem volt hajlandó mosolyra vonni piros ajkait.

— Ejnye, de éhes vagyok! — sóhajtott D. bátyánk.

— Hát bizony ebédelne a nagycsás úr! — biztatta a hamis szobalány.

— De ha nem tudok! Nem megy le a torkomon az étel, ha nincs a ki mellettem *szidja a németet*. Fránya rossz szokás; de már nem tehetek róla, galambom.

— Hát szidom én, ha csak az a baj, — szólott Erzsi ismét, — melyiket szidjam? A ki elvette a nagycsás úr fegyverét, vagy a ki a dohányt kutatta fel a kamrában?

— Ejh, ejh, lányom; nem tudsz te ahhoz! Nem úgy kell azt szidni, mint a hogy te szidnád; nem úgy nyultak azok bele a te szivedbe, hogy fájjon, mint az enyémbe!... Hanem most menj hamar és hívd be a béreseket!

— Tán csak nem azokkal fog ebédelni a nagycsás úr?!

— Mondd csak nekik, hogy mindenik vasvillával jöjjön elémbé — azt parancsolom...

— Jaj, istenem! Vajjon mit akar az öreg úr?.. Gyuri, Jancsi, Pista, Sándor, Gergely, Gábor, Péter, Ádám! Jöjjenek elő hamar, a nagycsás úr parancsolta!

A béresek gyorsan dugták ki fejüket az istállóból s eszeveszetten futottak a kastély elé.

— Hát a vasvillát hol hagyták?

— Nem mondta maga azt, hogy vasvillát is hozzunk, — jegyzé meg az egyik.

— Hogyne mondtam volna, — de bizony mondtam, még ugyancsak kiáltottam. No, menjenek s hozzanak vasvillát, kaszát, kapát, kötelet, egymásután; mert a nagycsás úr éhes!

A béresek azt hitték, hogy valami ütközet lesz a portán s összeszedvén szerszámaikat futottak vissza a kastély tornácára.

— Itt vagytok mind? — kérdé a derék gazda híveselédjeit s szemeit mérgesen villogtatta, mint egy éhes himoroszlán.

— Igen is, itt vagyunk.

— No, ha itt vagytok, gyorsan menjetek a «csinált-utra» (akkor még nem volt más neve a jó utnak) és ha láttok ott elmenni egy úri fogatot, valami tisztességes kinézésű kaputos emberrel: elárístáljátok s szekeresstül, lovastól együtt bekisérítek hozzám... Értettétek?

— Parancsolatjára nagyságos úr! — szólott az okoskodó béresgazda, — de hát mit mondjunk akkor, ha nem akar jönni?

— Megfogjátok a lovak kantárszárait s behozzátok erővel... De ne bánstátok egy ujjal sem! — Most pedig előre!

A fegyveres csapat, minden eshetőségre elkészülve, kivonult a csinált-utra. Utközben megtalálták a csószt is, a mint nagy tölgyfabotjával ballagott kifelé a mezőre.

— Hó! Jöjjön kend is velünk. A nagyságos úr azt parancsolta, hogy fogjuk el azt az urat, a ki itt az csinált-uton elmegy — akárki legyen is az!

— Hát csak az a baj?

— A hát!

— Épen ott poroszkál valami czifra hintó, úgy csöröm-

pöl, mintha mind lánczezal volna tele a koci dereka. Az jó lesz ugy-e bár? — szólott a csósz, a mig egyet pödört hosszú bajuszán.

A csengős hintó nagy sebességgel közeledett feléjük.

Keresztül állották az utat s magasan tartva veszedelmes fegyvereiket, egyszerre kiáltottak az ügető kocsi elébe:

— Hó, megállj!

Egy tisztességes kinézésű, középkorú úr ült a kocsi ülésén s első meglepetésében szinte kővé meredt, a mint az utonállókat megpillantá.

— Mit akarnak kendtek velem, fényes nappal, itt, a falu közelében? — kérdé reszkető hangon az embe-
reket.

— Ne kiabáljon az úr, hanem üljön veszteg! — parancsolt rá a béresgazda s azzal megfogta az első ló kantárszárát. Az nyugtalanul prüszkölt s lábaival kapálta a poros földet.

— De nézzék kendtek, — szólott a kocsiban ülő úr, — nekem sietős az utam; még ma Z... n kell lennem, hivatalos dologban.

— Már bizon, ha ma van az urnak Z... n dolga, indult volna el tennap, — okoskodék az egyik béres.

— Az istenért! hová visznek? mit akarnak?

— Nem kell okoskodni ténsúr, ha mondom! — kiáltott rá mérgesen a csósz, — mert bizony még baj lesz!

— Nem megyek sehova; inkább itt meghalok! — bé-kétlenkedett az idegen.

— Nem lehet ám olyan könnyen meghalni, ténsúr!

— Gyüüü Sárga! — nógatta az ostorhegyes lovat a béresgazda és a koci lassan megindult. Kétfelől mellette vasvillás legények mentek, a kik az urnak minden mozdulatát lesték: vajjon nem akar-e megugrani?

Dehogy akart szegény; ugyancsak meg volt az szep-
penve; lélekezni is alig tudott...

A mig a falu utczáin D... i kastélyig értek, majd hogy holtra nem vált a szegény utas.

Bekanyarodott a díszdandár a czimeres kapun s a kastély előtt megállott.

— György, — szólott most a béresgazda, — jelentsd be a nagyságos urnak, hogy már megérkeztünk s elcsiptük a ténsúrt.

A derék úri ember kegyetlenül érezte magát.

— Mit fognak most csinálni velem ezek a rettenetes emberek? — gondolta magában s aztán elkészülve minden eshetőségre, csöndes megadással várta a történendőket.

— Hahaha!... Derék fiuk vagytok! — E szavakkal s ropogós hahotával jött az ősz házigazda vendége elébe. — No, ma ti is dupla porciót kaptok a borból, mert ügyesen jártatok el a rátok bizottakban. Most pedig, fogjátok ki azokat a csezásokat, hadd pihenjenek ők is, mert nagyon meg vannak izzadva... Úröcsém pedig szálljon le abból a kocsiból egymásután; mert *nagyon éhes vagyok!*

Ez az úr talán meg van örülve? — gondolta magában az erőszakkal elfogott vendég s aggódva sorsa fölött kissé mérgesen szólt:

— De hát tőlem mind ehetett volna ön! Nekem sem időm, sem kedvem nincs hosszasan itt ülni; mondja meg azonnal, hogy mi baja van velem s engedjen tovább utaznom!

— No, no; nem kell annyit teketóriázni, barátom-uram; mert még ma nem ettem.

— Hát ugyan mi bajom nekem azzal, hogy ön nem evett, hogy ön nem éhes? Békételenkedett az utas.

— Ne várja az úr, hogy erővel vitessem be, hanem szálljon le egymásután; mert már nem látok az éhségtől.

— Hm, hm, hm, — dünyögött a jámbor uraság s a félelemtől elhalványodva pakolózott le a kocsiról.

Ez a bolond — gondolta — bizonyosan engemet akar megebédelni!

A házigazda udvariasan fogta karon vendégét s gyorsan indult vele a kastélyba. Mikor a legelső lépcsőre hágtak s a nagy ajtó szárnyai lassan, ünnepélyesen kétfelé tárultak, az idegen aggódalmasan kiáltott fel:

— Mein Gott! Mein Gott!

Az eleven szobalány, a ki az ajtófélfához támaszkodva vizsgálta az érkező vendéget, alig várta, hogy a konyhába futhasson s megmondhassa Julesának, a szakácsnénak, a mit hallott:

— Jaj, de jó andungja van magának Julesa; ez az úr mind *fánkot* emleget s maga épen azt sütött ma...

— Pompás! Akkor jó tányér-pénzt kapok tőle!... De legalább szép-e?

— Megjár; csak hogy nincs kipödörve a bajusza...

— Jaj, de csuf lehet!...

E perczben éles kiáltás hallatszott az ebédlőből:

— Julesa! Hát már hozod be azt a levest? Nem eleget vártam; még tovább is éheztetni akarsz?!

— Viszem nagyságos úr, viszem...

Ott párolgott a pompás leves a fehér porcellán tálban; illata megcsiklandozta volna a böjtölő plébános inyét is.

— No, édes barátom-uram, lássunk hozzá, — biztatá a házigazda csodálkozó vendégét.

— De kérem az urat, világosítson fel előbb arról, hogy mi jognál fogva tartóztatott le ön engemet, ily brutális módon?

— Előbb együnk, öcsém-uram; mert én már beszélni sem tudok, olyan éhes vagyok!

Nem volt mit tenni mást, mint hozzá látni a pompás leveshez.

— Még bizony azt is erővel fogják belém tölteni, — gondolta, — ha jószántomból neki nem fogok.

Gyürte is magába istentelenül a különböző étkeket s itta rá a kitünő magurai bort, a mit még abban az időben nem a Weisz pinczéjében csináltak.

A pecsényénél már mindkettőjüknek felszabadult a

nyelvök. Beszéltek mindenről; hazáról, németről, zsar-nok önkényről, basáskodó hivatalnokokról stb. A vendég úgy foghegyen dicsőítette a magyar nemzet szabadság-szeretetét s szidta, — mert kénytelen volt vele — a bécsi kamarillát.

Ebéd után ismét megkérdezé a szabadabban léleklző vendég barátságos házigazdájától:

— Hát már most csak megmondja ön nekem, hogy mi jogn tartóztatott le, — vagy mi?

— Hát, kedves barátom-uram, — felelte D. bátyánk, — az nagyon, nagyon régi jog s úgy nevezik, hogy *magyar vendégszeretet*.

— Furcsa szeretet, mondhatom!...

— Hát már az én nálam így van... Házamnál mindennapos a vendég — s ma épen egy se jött. Már pedig én vendég nélkül nem lehetek egy napot se. Ráparancsoltam tehát cselédeimre, hogy menjenek ki az országútra és fogjanak nekem egy vendéget; de a nélkül haza ne kerüljenek, mert baj lesz! Így csipték meg aztán az urat, s ezzel mindent elmondottam. Most pedig igyunk!...

Az idegen jóízűt kaczagott a különös emberen s egy szóval sem kínáltatta magát. Egyre-másra ürült az arany színben gyöngyöző nedv s vig társalgás folyt egész alkonyatig. De már akkor befogatott a vendég s készülődött az indulásra.

— De hát, már csak mondja meg az úr, — szólott hozzá a házigazda, — kihez volt szerencsém, kit tisztelhettem szerény hajlékomban? (Ezt a hosszantartó ebéd alatt elfeledte megkérdezni!)

— Én W. v. R. császári kormánytanácsos vagyok...

— Hm! no, már mindegy, csak hogy — jól laktam! — válaszolt vontatva, a hirtelen elkomorodott öreg.

*

A milleniumra minden megváltozott.

A D. bátyánk ősi kastélyának kupoláján megrozsdásodott a forgó szél-kakas, a kapu fölött ékeskedő czimer, a fehér liliommal és kétlábra ágaskodó tűz-nyelvű orosz-lánál, leesett.

Senki se tudja, hogy hova lett?...

A portán minden van. Idegen arcz, toll, nyulbőr, hordó, mérleg, éktelen lárma, porban fetrengő piszkos gyermekek...

És még is semmi, senki!

Ha az arra járó utas szekerét megállítja az ősi kastély előtt: most is ott találja a vasvillás legényt a bejárat rozoga hidján, de nem azért, hogy erővel betéritse, hanem hogy fülébe sugja szégyenkezve:

— Nincs itthon senki; mehet az úr tovább!

Aztán mehet az óperenciás-tengeren is túl, a mig valahova erővel betéritik...

Sáríka. Képzeld, milyen szerencse érte Hannát! Mikor Pestről elutazott Zimonyba, a vonaton megismerkedett egy igen kedélyes fiatal emberrel, a ki nyomban bele szeretett és néhány hét múlva leutazott megkérni a kezét, a mit nem is tagadtak meg tőle. Nyolcz napig fürösztöttek tejbén-vajban; de akkor valami kellemetlen eset adta elő magát.

Jennyke. És mi volt az?

Sáríka. Egy ismerős rá ismert a vőlegényjelöltre, hogy csak egy közönséges szédelgő, a kinek Pesten felesége és gyermeke van!

Nem önzetlen jókívánság.

Nagybácsi (a nászlakomán a fiatal párra emeli poharát). A vőlegényt gyermekkor óta ismerem; jelen voltam, midőn keresztelték, ott voltam nagykorúsításának ünnepén, ma is tanuja vagyok boldogságának s remélem, hogy temetésén is jelen leszek! Ó reá és életpárjára emelem poharamat, az Isten éltesse őket sokáig!

Ez is foglalkozás.

A. Látja, amoda megy Rimfy költő.

B. Az költő? Még sohasem láttam a nevét nyomtatásban.

A. Tudja, ő csupa hátrahagyott műveket ír.

Urñő. No Julis, mit szomorkodol? Talán a te szeretődnek is el kellett menni Boszniába?

Julis. Elám, nagyságos asszonyom,— mind a háromnak.

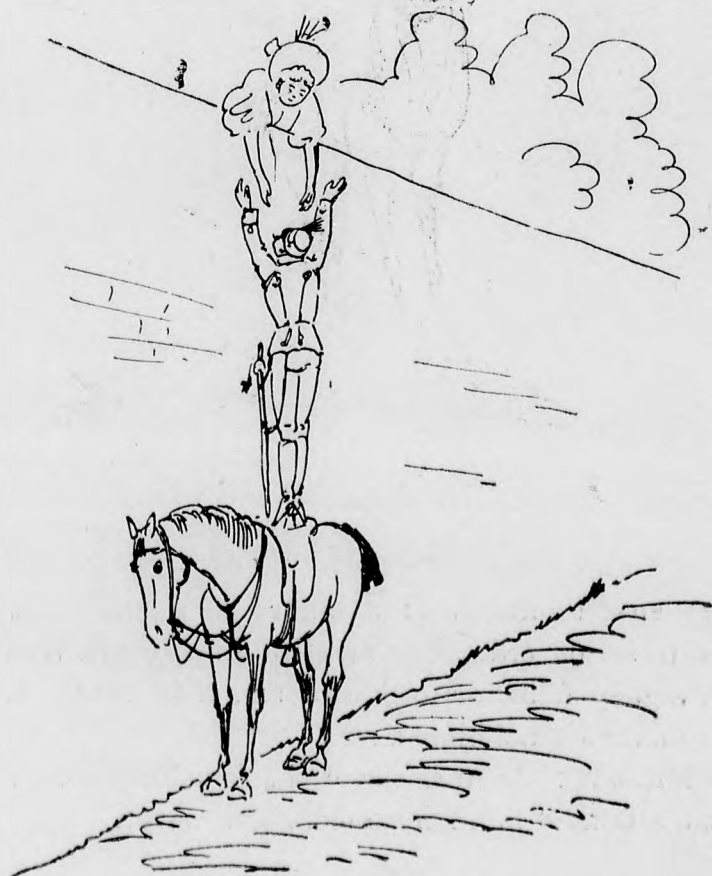
A leleményes huszár,

vagy: a ló, mint szerelmi közvetítő.

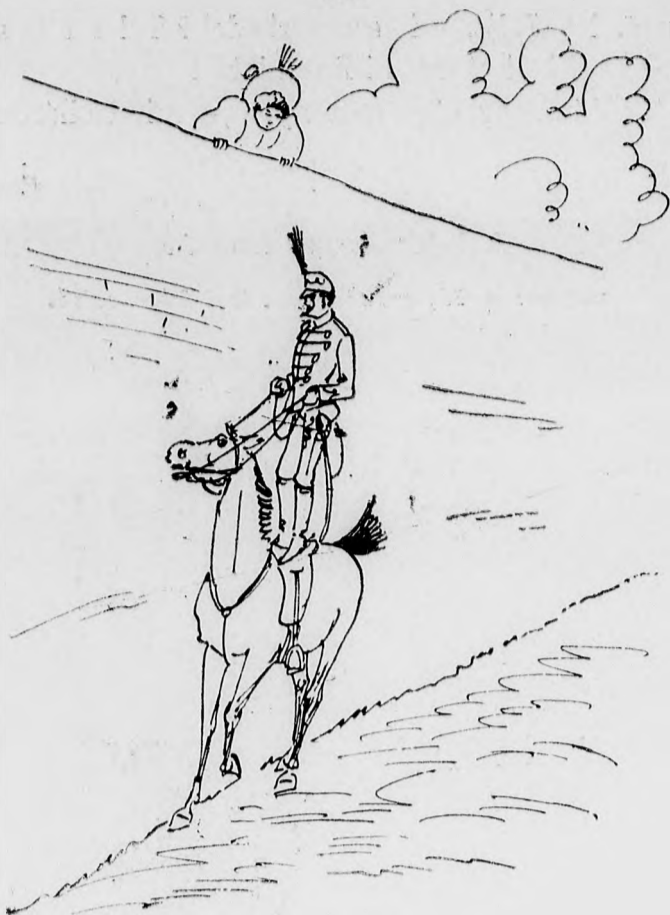
I.

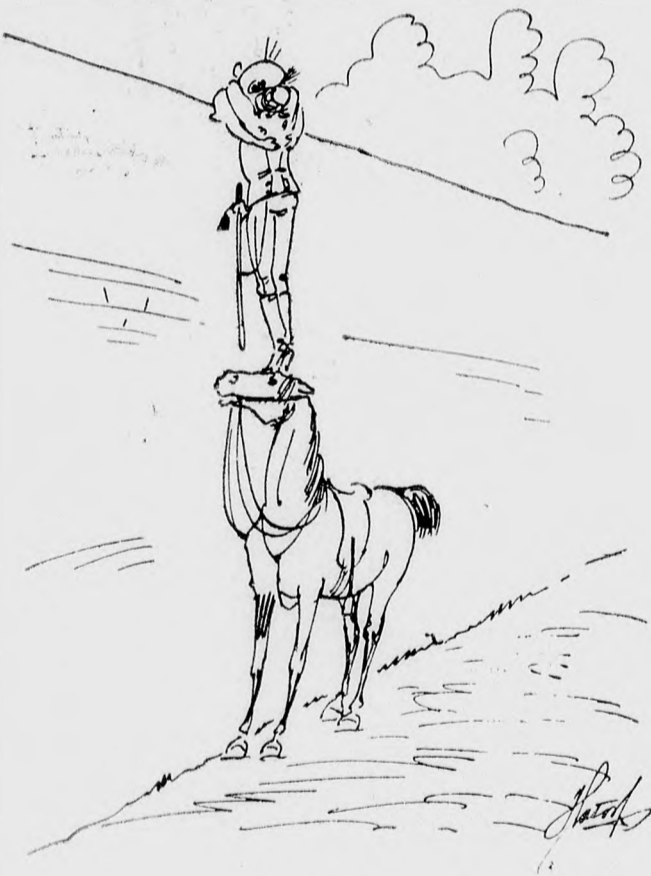
II.

III.

IV.

Kétértelem.

Egy rossz csontot szid a tanár; de a diák cynikusan kineveti az őt érdemileg megfeddő magistert. Gunykazaja végkép felháborította a tanárt, a ki dühtől halványan mondja a nebulónak:

— Micsoda? ön még nevet, ha figyelmeztetem? Különben a bolond minden számárságon nevet.

Blazirt.

Lajos. Milyen gazdag arczképgyűjteményed van! Honnan vitted azt a sok női arczképet? Talán rokonaid?
Jenő (fiatal fenegyerek). Dehogy, ifjúkori emlékeim!

Eltalálta.

Hitoktató. Miért irt Mózes a törvénytáblának egyik oldalára 4, — a másik oldalára 6 igét?
Tanuló. Hogy összesen 10 legyen.

Vigécz szellem.

Üzlettulajdonos. Ha ünt valahonnan kiotasítanak az én árucikkemmel, okkor mit tenne?

Ügynök. Ojra visszamennék, s azt mandanám: Kérem, nálunk nem moszaj egyszerre főzetni, mi részletfőzetéseket is elfogadunk.

Finom orr.

Baka (egy ház előtt, a melynek ablakából pecsenyeillat árad ki). Teringettét, olyan ismerős pecsenyeszag; itt már alkalmasint szerettem egyszer!

Meleg szobában nézték.

- Mit hoztál a vásárból apjuk ?
 — Egy olyan masinát, a melyiken meglehet látni, hogy odakünn mekkora hideg van.
 — Muti csak. Aztán hol lehet azt látni ?
 — Ehol la, a hol zérus van. Ezen alul mutatja a hideget ez az ezüstös folyadék.
 — Hiszen fölébe megy inkább.
 — Adta zsidája, hát nem becsapott! Hiszen ez meleget mutat, nem hideget!

Hányat ütött?

Csendesen folyik az utolsó padban a huszonegy, míg a tanár úr az episcopikról magyaráz. Oly bő lére nyújtva adja elő a tárgyat, hogy míg azt fejtegeti, hangzik az óraütés. A magister nem hallván jól az ütések számát, az ablak mellett az utolsó padban ülő s a toronyórát jól látó nebulótól kérdezi:

- Hányat ütött ?
 — Tökfilkó, makk — ász, — mondja rá hirtelen a 14-et olvasó jómadár.

Látható válási ok.

Biró. Ön harminczöt éve nős s most el akar válni nejétől?

Férj (hárpia feleségére mutatva). Nemde, a tekintetes úr is csodálkozik rajta, hogy nem jöttem már harminczöt évvel ezelőtt?!

Jól kezdi.

Jajteles (össze-vissza van karmolva).

Knófeles. Na te jól kinézöl! Hol jártál idj?

Jajteles. Ejh, tegnap ismerkedési estélyen voltam — o békeborátok klobbjában.

Fölösleges figyelmeztetés.

Már együtt volt a násznép, még csak a hetvenéves vőlegény hiányzott, végre az is megjelent.

— *Músszor,* — figyelmezteti őt az anyakönyvezető, — valamivel korábban jöjjön!

Praktikus szerkesztő.

Fűzfapoéta. Csak azért jöttem, hogy megkérdezzem, használhat-e valamit utolsó küldeményemből, a melyhez egy levélbélyeget is csatoltam.

Szerkesztő. Hogyne, a — levélbélyeget.

Műfordítás.

Tanár. Domine spectabilis Bundássy! fordítsa le a következő mondatot: Rustica bora vehementer venit in urbem.

Bundássy. Ruszti bortól felhevülve jött a városba.

Almaszüretkor.

Anya. No mi bajod, Jankó?
Jankó. Brühühű! Nem tudok többet enni...
Anya. Nohát tégy egyet a zsebedbe!
Jankó. Iszen a zsebeim már mind tele vannak.

Viszonylagos becsületesség.

I. kereskedősegéd. Főnököd egy forinttal többet fizetett ki neked s te visszaadtad a forintot?
II. kereskedősegéd. Igen, gyanakodtam, hogy a vén róka csak próbára akarta tenni becsületességemet s egy forintért nem megyek lépre.

Magyarázat.

Mátraváry (vendéglőben). No hallod, Rajnáld, honnan veszed ezt a roppant étvágyat? Annyit eszel, mintha egy heti koplalásra készülnél!
Rajnáld. Hja, tudod, barátom, Takácsékhoz vagyok ebédre hivatalos!

Olesó soványító kúra.

Mama. Egészen ideges vagyok, annyit kell mérgeled-nöm Gézával! Napról-napra lesoványodom miatta!
Géza. No hallod, mama, a te terjedelmednél az nem is baj.

Gyermekszáj.

Iréne. Gondold csak, a kis Ilonkának a tehéntől kell tejet inni...
Emmike. Hát neked?
Iréne. Nekem a — milimáritól.

Megfelelt.

Történet-órán Oroszország ujabbkori történetéről magyaráz a tanár. Főlemlíti a nihilistákat is. Meg akarja tudni, hogy a tanulók értik-e a nihilista szó jelentőségét, azért így szól az egyik növendékhez:

— Mondja csak, kérem, mit ért e szó alatt: Nihilista?
 — Semmit.

A kaszárnyából.

Altiszt. Mi a bátorság? — No marhák, senki sem tudja? A legkönnyebb dolgot sem tudják... Nohát ide füleljetek, szamarak. A bátorság... az, a mi — magyarul mondva — kurázi.

Röviden.

A. Mit szól hozzá, hogy Sodronyi most csupa egy felvonásos darabokat ír?
B. Nagyon természetes, hiszen régebben távirdatiszt volt.

Nagykereskedő (kis fiához). Maxilében, nem is tudsz még, hojd koptál edj kis öcsikét?

Maxika (duzzogva). Todom.

Nagykereskedő. Nű, hát nem is örölsz neki?

Maxika. Még örüljek, hojd osztolni küll vele oz ürükségen?!

Orvosnő.

A büszkeség majd fölveti Ágotát,
Meggerezte az orvosi diplomát.
Meveti most mind a lányt,
Meg a férfit egyaránt
A tudós kisasszony.
Társaságban akkor érzi jól magát,
Ha szájtátva lesik az ő böles szavát.
Mindjárt birod a kegyét,
Ha doktornak czimezéd,
Máskülönbén gyűlöl.

Sötét ruha komoly arcához jól talál,
Halálfejes napernyője imponál.
Ily fegyverrel szembeszáll
Bármí bajjal. Óh halál!
Bujdossál előle!

Sebesülthöz hívják egyszer hirtelen,
De a vértől megijed ő szertelen.
Szegény orvos csak remeg,
Ájuldozik, s a beteg
Ápolja a doktort.

Való.

Félreértett báli toilette.

Elza (anyját mélyen kivágott báli toiletten látva). Mama, fürdeni mégy?

Gigerli (az utcán füttyülő inashoz). Ugyan melyik gimpliól tanultad ezt a füttyülést?
Inas. Nem magától!

Budapest, P. L. A kóstoló izlik. Ajánlatát elfogadjuk, esakhogy előbb meg kellene róla győződnünk, vajjon csakugyan úgy áll-e a dolog? — Fiume, Cs. E. Egyikben van kedély, de humor egyikben sincs. — P.-Kamarás, K. Jóizü történetkék, bár némi simításra szorulnak, előbb-utóbb helyet szoritunk nekik. — Budapest, K. R. Legközelebb sor kerül rá. — Budapest, G. Szó sincs róla, hogy nehezteljünk. Kivánságát, a mennyiben még nem késő, teljesíteni fogjuk. A ráadás ötlete sem új már. — Budapest, O. Z. Az adomákból válogatunk, a többi nem nekünk való. — Jux. Egyik jobb a másíknál. — Márkányi. Utolsó perczben érkeztek, a versekre már nem emlékszünk.

Budapesti Takarékpénztár és Országos Zálogkölcson Részvénytársaság. Mint értesülünk, ez intézet igazgatósága tegnapi ülésén megállapította az 1895. tizletévre vonatkozó zárószámadásokat. Az 1895 december 31-én lezárt mérleg 275.513,676 forint 41 krajczárnyi összes forgalom mellett 398,287 forint 72 krajczár tiszta nyereséget tüntet fel és az igazgatóság a február elejére összehívandó közgyűlés elé azt a javaslatot terjeszti, hogy a tartalékalap kellő gyarapítása után részvényenkint 12 forint osztalékot adjanak. Az igazgatóság egyuttal — az intézet érdekében kifejtett eredményes működést méltányolva — az eddigi ügyvezető igazgatót, Benke Gyulát, vezérigazgatóvá, az eddigi igazgató-helyettesét Stein Armit pedig igazgatóvá nevezte ki.

„KINCSEM.”

Felhívjuk az érdekelt körök figyelmét a «Kincsem» sportlapnak lapunk mai számában foglalt hirdetésére. Ezen lap vezetése báró Podmaniczky Elemér és Pálmai Henrik fő-, illetve felelős szerkesztő révén oly kezekbe van letéve és a lap szakszerű vezetése a mérvadó körök előtt annyira ismerve van, hogy felesleges ez irányban bővebben kiterjeszkednünk. A lap további népszerűsítéséről Rendes Zsigmond előnyösen ismert hirdetés-irodája (VII., Baresay-utca 15.) gondoskodik, és bármí féle hirdetési- és reklámközlemények kizárólagosan oda intézendők.

PATIKA.

Biztos hatású, teljesen ártatlan gyógyszerek.

A Gaultheriaolaj-tok néhány darabja megszünteti a csúzt (reuma), idegzsábát és a migrainek minden fáját. Ara 1 forint.
Cocain-pastillából néhány darabka megszünteti a garat- és gégehurutot, köhögést, rekedtséget. Ara 75 kr.
Fluor calcium a nyak és másnemü mirigydagánatot meggyógyítja úgy, hogy annak nyoma se marad. Ara 1/2 doboznak 1 frt, 1 doboznak 2 frt.
A **Fucus** klinikailag elismert szer kövérség ellen. Ara egy I-ső számnak 2 frt.
A **Cardopatia** gyengésér, idegesség vérszegénység stb. soványság elleni szer. Ara 1 üvegnek 2 frt.
Az **Afonya-kivonat** a legmakacsabb, évekig tartó ótvart, ekzémát régi bőrkiütéseket néhány nap alatt meggyógyítja. Kapható Hazslinszky K. gyógyszerésznél Budapest, VIII., Sándor-tér. Itt van a «**Homeopatia**» szaklap szerkesztősége és kiadóhivatala is. Mutatványszámokat és prospektusokat megkeresésre szívesen küldünk.

Az «Academie Parisienne» által aranyéremmel kitüntetve.

Nyílttér

Összes gazdasági gépek.

Gőzcséplők.

Szigorúan a magyar gazdasági viszonyokhoz alkalmazott gyártmányok.

Az összes gazdasági gépeket tartalmazó árjegyzékkel, szakbavágó felvilágosítással és tanácsesal, árak és feltételek közlésével szívesen és díjmentesen szolgál

Első Magyar Gazdasági Gépgyár
részvény-társulat.

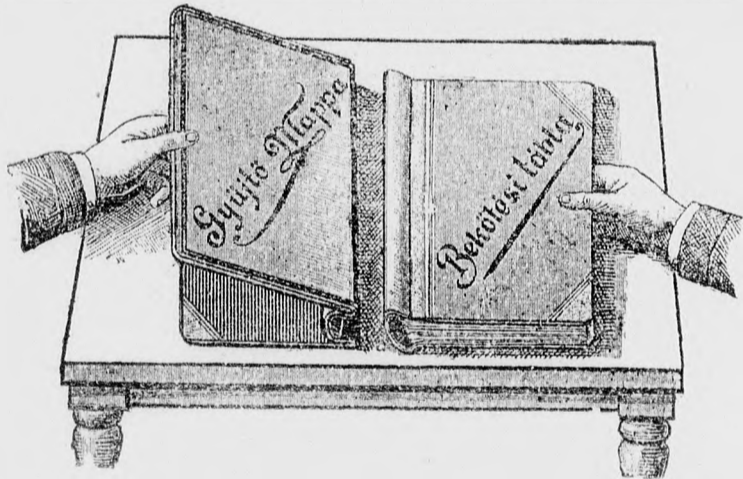
Gyártelep: Budapest, külső váci-út 7 szám.

Czimre ügyelni tessenek!

Gyűjtő mappa az „Urambátyám” számaihoz.

A leggyakorlatibb és legezélszerűbb, a hírlapok összegyűjtésére a Gál-féle cs. és k. szab. önműködőleg kötő-mappa aczéllháttal, kombinálva végleges megőrzésre szánt bekötési táblával. E gyűjtő mappák már első bemutatásánál a most rendezett cseh országos szakkiállításon kitüntetésben részesültek.

Nem is késtünk ezt a mappát az «Urambátyám» számára is megszerezni, mert meg vagyunk győződve, hogy olvasóink legnagyobb része meg fogja azt magának szerezni.

A mappa egy belső és külső táblából áll. A belsőbe a lap számait tesszük. Ezt a külső tábla aczéllrugója úgy összeszorítja, hogy a példányok oly erősen tartják a mappában, mintha csak kötve volnának.

A teljes évfolyamot azután az aczéllható gyűjtő-táblából kivesszük, a belső bekötési tábla hátát aczéllrugókkal lefogjuk és egyfelől kész az évfolyam teljes kötése, másfelől megvan a gyűjtő-tábla az új évfolyam befogadására.

Az egész kezelés meglepően egyszerű és gyors.

Felhívjuk előfizetőink figyelmét e föltte gyakorlati, díszes kiállítású mappákra, melyek darabonként 1 frt 80 krajczárjával rendelhetők meg kiadóhivatalunknál.

Verne Gyula összes munkáihoz

DISZES BEKÖTÉSI TÁBLÁK

kaphatók.

Egy-egy tábla ára 40 kr.

Hogy Verne Gyula munkáinak előfizetői az egyes köteteket díszesen bekötethessék, megfelelő bekötési táblákat készítettünk.

A táblák színes és aranynyomásúak, fényképmásolatukat oldalt feketében adjuk.

Megrendelhetők ugyanott, ahonnan a füzetek küldetnek vagy pedig a

Franklin-Társulattól
Budapesten.

„Kincsem”

a lótenyésztés és lóversenyügy közlönye.

IV. ÉVFOLYAM.

Főszerkesztő: Báró Podmaniczky Elemér.

Felelős szerkesztő: Pálmai Henrik.

Megjelenik hetenkint és a lóverseny-idénykor, minden versenynapon.

Hirdetések és bármiféle ily természetű közlemények kizárólagos felvételi hivatala

RENDES ZSIGMOND-nál

Budapest VII., Baresay-utca 15.

**Budapesti takarékpénztár és országos
zálogkölcson részvény-társaság.**

(Befizetett részvénytőke 10 millió korona.)

Ujjonnan megnyilt

Belvárosi fiókosztályunk:

IV., Koronaherczeg-utca 11.

(a Zsibárus-utca sarkán)

elfogad

BETÉTEKET

takarékkönyvecskék, pénztári jegyek ellenében folyó- és chèque-számlára,

teljesít megbizásokat

a budapesti valamint külföldi tőzsdékben

és elintéz minden, a pénzváltóüzlet körébe tartozó megbizást

a legelőnyösebb feltételek mellett.

Üzleti órák:

d. e. 9 órától fél 1 óráig, d. u. 3 órától 5 óráig.

Az igazgatóság.

Harmonikáról, mechanikai hangszerekről, zongorákról külön-külön képes árjegyzék kéréndő.

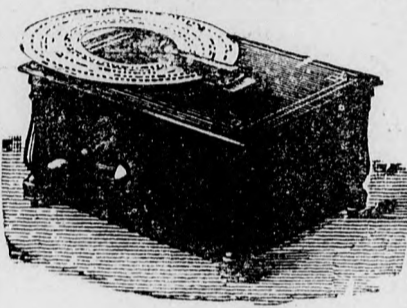

Sternberg Armin és Testvére.
Budapest, Kerepesi-út 36.

Saját gyártmányu, mindennemű vonós-, verő-, fa- és réz-fuvóhangszerek, azok kellei és alkatrészei. — Mindennemű hangszerek és zenélő művek javítása és kiharcolása szakszerű pontossággal teljesítettik.

A „Columbus“ czimbalomverőfej megszünteti az eddigi pamutozást és czernázást, erős és csengő hangot ayerünk általa. Minden verőre bárki ráhuzhatja és mindenkor le is huzhatja. — Soha sem pusztul el. — Ara a verőpálczákkal együtt, az utóbbiak minősége szerint, 1.50, 2.50, 3.— és 3.50. Külön a „Columbus“ verőfej párja 1 frt.

Elpusztithatatlan acélhangokkal.

Legujabb! Leguiabb!

INTONA

Változtatható ércjátéklapokkal és korlátlan műsorral.

Ezen új találmányu hangszerrel minden előzetes tanulmány és zeneismeret nélkül száz meg száz tetszés szerinti zenedarabot lehet játszani. Ara 12 frt, a kótalapok dbja 30 kr. Megrendelések az árak előleges beküldése mellett vagy utánvétellel teljesítettnek.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve. — Javítások pontosan eszközöltelemek.

Én nem igérek 500 aranyat, de nem is adok, mint azt mások hirdetik!

De határozottan állítom, hogy a MÜLLER J. L.-féle

Szalicil-szájviz és fogpor

használata eltávolít minden fogfájdalmat, biztosan megszünteti a fogak romlását és a kellemetlen szájbűzt. Egy üveg szájviz 40 kr., nagy üveg 80 kr., 1 frt 60 kr. és 3 frt.

A Müller J. L.-féle Szalicil-fogpor

szalicilvizzel használva, nemcsak hófehérré teszi a fogakat, hanem a már létező fogbetegségek továbbterjedését is meggátolja. Doboza 60 kr. és 1 frt 20 kr.

Hol keressük a legjobb poudert. — Kérjünk Müller J. L.-féle

Blaha Serail-Pouder,

kizárólagos egyedüli legjobb arcport. Kapható három színben: fehér, rózsaszín és crême, ára 60 kr. és 1 frt.

Föllumulhatatlan a MÜLLER J. L.-féle

Fenyőerdő-illat

a legkiválóbb orvosok által használva és ajánlva, fertőzteleníti és tisztítja a levegőt, élénkíti a lélegzési szerveket, tehát nélkülözhetlen gyermek-, beteg- vagy bármely lakosztályban. A Müller J. L.-féle fenyő-illat a fürdéshez használva, különösen jó hatással van az idegekre és a bőrre, azokat felfrissíti és üditi, ugyszintén mindennapi használatra, mint mosdóviz-vegyülék. Ezen fenyő-illatom kellemes illata és jótékony hatása által nagy kelendőségnek örvend, kitünő szobák illatozására és egyszersmind zsebkendő-illat is.

Üvegje 60 krajczár, frt 1.—, 1.80, 3.— és frt 5.50, hozzávaló porlasztó 30 krajczár.

A Müller J. L.-féle Szalicil-fogpép

darabja 35 kr. Ugyanazon hatással bir, mint a fogpor.

Mindezen fönt elősorolt készítmények orvosi utasítás után készülnek. Kaphatók:

MÜLLER J. L., illatszer- és pipereszappan-gyárosnál, Budapest, Koronaherczeg-utca 2. sz. Fogkefék rendkívül jó minőségűek, nagy és olcsó választékban.

Szt-Lukácsfürdő

reszvénytársaság Budapest. Téli kura rheuma, köszvény, ischias stb. ellen. Kénes iszapfürdő, douche-massage, iszapborogatások. Meghülés veszélye nincs, mert a szállodák és fürdők egy mindenütt fűtött épülettömböt képeznek. Olcsó pensio. Lift és hordszékek. Nehéz betegek számára felvonó a vízben. Prospectust küld az igazgatóság.

JÓSIKA MIKLÓS REGÉNYEI.

Uj olcsó kiadás. — 91. füzet.

AZ ÉLET UTJAI.

Harmadik kiadás

Ara füzve 50 krajczár.

gyógyszerésztől, Budapesten.

A legjobb, legkellemesebb s legbiztosabban ható hashajtó és vértisztító szer.

1 phiola 20 kr, 6 phiola 1 doboz 1 frt 10 kr.

Kapható a

„Városi gyógyszertár“-ban Budapesten, Városház-tér.

GUMMI

és halhólyagok, francia gyártmány orvosi tekintélyek által megbeszélve és különösen ajánlva. Tuzatonként 60 kr., 1, 2, 3, 4 és 5 frt. *Capotes Americains* teszta 2 frt. *Safeti Sponges* női óvszerek, Prof. Lister módszere, teszta 1, 2, 3 és 4 frt. *Ujdonságok. Pelyporus avantage* 1 frt 50 kr. Uj nannan jaitott női óvszer 1886. márcz. 22. óta forgalomban, nagy előnyökkel bír nagy kedveltség miatt. Balatto des femmes 3 frt.

Feitel Lipótnál

kapható, Wien 1., Kärnthnerstrasse Nr. 63 Z. ca. k. kereskedelmi törvény szeréleg bejegyzett cég és Páris, 13. Rue des petites Ecuries, kész énz vagy utánvét mellett. Egyetlen párisi képvislet Ausztria-Magyarország részére. Egy teljes, használható 12 darabot tartalmazó minta-collectio 1 frt 80 kr.-ért Magya levelezés.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvárusnál kapható :

VERNE GYULA

A JANGADA

Nyolezszáz mértföld az Amazonon.

Fordította

VISI IMRE.

Második, egyedül jogosított képes kiadás.

Ara füzve 1 frt 80 kr.

Diszes vászonkötésben 2 frt 40 kr.

RENDES ZSIGMOND

HIRDETÉS-FELVÉTELI IRODÁJA,

Budapest, Baresay-utca 15.

Minden 3-ik sorsjegy nyer.

Még soha nem létezett nyereményesélyeket nyujt az államilag engedélyezett

Minden 3-ik sorsjegy nyer.

II. MAGYAR OSZTÁLYSORSJÁTÉK

első huzás már február 5-től 8-ig.

45,007 három osztályba osztott pénznyeremény 9.200,000 korona összértékben.

Legnagyobb nyeremény a legkedvezőbb esetben

EGY MILLIÓ korona.

Eredeti sorsjegyek az I. osztályra :

Eredeti teljes sorsjegyek (mindhárom osztályra való érvénnyel.)

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
20.—	10.—	2.—	1.— forint.

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
60.—	30.—	6.—	3.— forint.

ajánlja és szétküldi az összegnek postautalványon való előzetes beküldése mellett vagy utánvéttel

Heintze Károly Budapest, Szervita-tér 3.

Biztonság kedvéért ajánlatos, hogy a sorsjegyeknek ajánlott levélben való küldése kívántassék és a fenti eredeti árakon kívül porto és nyereményjegyzék díja fejében 25 kr.; teljes sorsjegyek megrendelésénél pedig porto és 3 nyereményjegyzékért 50 kr. küldendő be.

Sürgőnyezim :
Lottoheintze
Budapest.

Az I. magyar osztálysorsjátéknál vevőim között a következő főnyereményeket osztottam ki :
400,000, 200,000, 100,000, 80,000, 50,000 korona stb.

Sürgőnyezim :
Lottoheintze
Budapest.

Franklin-Társulat nyomdája. (Budapest, IV. Egyetem-utca 4. szám.)